

Goigs a llaor de la Verge de Rocaprevera

Puix teniu per qui us venera
dons del cel en abundor:

*Verge de Rocaprevera
deu-nos vostre sant amor.*

Oh Rosella tota encesa,
de florida virginal
que sou plena de bellesa
en els ulls de l'Eternal,
i sou sempre en primavera,
i no minva vostra olor:
*Verge de Rocaprevera
deu-nos vostre sant amor.*

Sia aquest bell santuari
llar pairal de Torelló,
on sovint vinga a portar-hi
el tribut de l'oració.
Al devot que s'hi arrecera
eixugueu-li l'amarg plor:
*Verge de Rocaprevera
deu-nos vostre sant amor.*



MARE DE DÉU DE ROCAPREVERA

TORELLÓ

**VETLLA DE PREGÀRIA A LA MARE
DE DÉU**

12 de setembre de 2013

Les mirades de Maria

Bona nit!

Aquest vespre tornem a ser a redós de la imatge de la Mare de Déu de Rocaprevera per a pregar. Volem preparar bé el nostre cor per a la celebració de la seva festa. Desitgem que tot ens ajudi a créixer en la fe i ens ompli d'esperança en el camí de la vida en el qual volem viure estimant tal com Jesús, el seu Fill, ens va ensenyar.

En aquesta vetlla de pregària ens acompanyaran uns textos espirituals del P. Miquel Estradé (+1997), monjo de Montserrat, seguits d'uns textos bíblics i uns salms que farem a dos cors, uns moments de silenci i uns cants.

Que tot plegat ens ajudi a sentir una mica més Maria, la Mare de Déu, com a "germana, companya en el camí de la fe".

Salutació a la Mare de Déu

Benaurada sou, Verge Maria, perquè Déu el Pare us ha mirat i us ha escollit per ser la mare del Salvador.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Benaurada sou, Verge Maria, perquè el Senyor ha obrat meravelles en vós.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Benaurada sou, Verge Maria, per la vostra fe, per la vostra esperança, pel vostre amor.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

El teu cor obert, la teva ànima disposada, va deixar penetrar la força de l'Esperit,
i ens vas donar la millor cosa que la humanitat podia esperar: Déu mateix fet un dels nostres,
aquell infant petit que allà a Betlem plorava i reia als teus braços.

Maria, germana, companya en el camí de la fe.

Tu vas ser ben a prop del teu fill,

tu vas escoltar la seva Bona Nova i la vas viure,

tu vas ser al peu de la creu, en aquell moment d'entrega definitiva,

tu vas caminar el camí d'aquella primera comunitat de creients.

Maria, ensenya'ns a ser fidels com tu,

prega per nosaltres,

fes-nos de mare en el nostre camí cristià.

Parenostre

Oració

Preguem.

O Déu, vós volguéreu que els dolors del vostre Fill, crucificat, fossin compartits per la seva Mare al peu de la creu.

Concediu a la vostra Església

que, associada amb Maria a la passió,

mereixi de ser participant

de la resurrecció del mateix nostre Senyor Jesucrist.

Que amb vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant, Déu, pels segles dels segles.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalça els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Tots: Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era en el principi, ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Silenci

Pregària tots alhora

Maria, germana, companya en el camí de la fe.

Et recordem com una dona amb el cor molt obert, amb l'ànima molt
disposada a escoltar el que Déu et cridava a fer.

Et recordem com una dona decidida, a punt per emprendre camins
difícils.

Et recordem plena de confiança, molt convençuda que l'amor de Déu
és més fort que tot.

Maria, germana, companya en el camí de la fe.

Benaurada sou, Verge Maria, assumpta al cel, que viviu amb Déu per
sempre.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Cant inicial

Quantes coses a la vida
que semblen omplir-ho tot
i no són més que mentides
que s'amaguen dins el cor.
Tu has omplert la meua vida
estimant-me de debò.
Jo voldria, Mare bona,
ser com tu...

En silenci escoltaves
la paraula de Jesús
i la feies pa de vida
amb l'amor teu tan profund:
com llavor que cau a terra
i germina sense por.
Amb el cor ple d'alegria
et vull cantar:

Ave Maria, Ave Maria.

Ave Maria, Ave Maria.

Des del temps de la infantesa
has estat al meu costat.
Prop de Déu jo em sentia
de la teua mà agafat.
Pel camí de l'esperança
amb la fe jo m'he trobat
i a la nit sempre has estat
la meua llum.

No em deixis, Mare meua!
Resta sempre així, com cal,
perquè pugui cada dia
compartir amb els germans
tot el que has fet en nosaltres:
un somris d'eternitat.
La pregària més senzilla
et vull cantar.

Ave Maria, Ave Maria.

Ave Maria, Ave Maria.

Text - pregària

Del P. Miquel Estradé, monjo de Montserrat
PARLA'M DE DÉU

Vaig dir tremolós al sol ponent:
Parla'm de Déu!
El sol es colgà sense dir-me res.
I el somni es convertí en realitat.
L'endemà al matí,
quan jo obria la finestra,
el sol ja m'esperava somrient.

Vaig dir al rossinyol: Parla'm de Déu!
I el rossinyol cantà.

Vaig dir a l'ametller: Parla'm de Déu!
I l'ametller florí.

Vaig dir a la font: Parla'm de Déu!
I l'aigua brollà.

Vaig dir a la natura: Parla'm de Déu!
I la natura es va cobrir de bellesa.

Vaig dir al meu fill: Parla'm de Déu!
I l'infant em va dir: Parla-me'n tu.

Vaig dir al meu pare: Parla'm de Déu!
I ell se'm quedà mirant i estimant.

Vaig dir a la mare: Parla'm de Déu!
I la mare em va fer un petó.

Era el temps de primavera,
era un temps per estimar:
et va dur vora de l'aigua,
als quatre rius et banyà,
et va cobrir amb lli i amb seda,
d'or i plata et va abillar.
Noia del poble, Maria,
Mare de l'amor més clar.

Maria de l'esperança,
que vetlles gresol en mà,
la llavor duies colgada
que l'Esperit va covar.
Déu te guard, noia del poble,
que tan blanc llesques el pa.
Noia del poble, Maria,
Mare de l'amor més clar.

Càntic de Maria

A dos cors: La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.
El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

per esborrar de la terra el seu record.

Als qui clamen al Senyor, ell els escolta
i els treu de tots els perills.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen,
salva els homes que se senten desfets.

El just pateix molts mals,
però el Senyor sempre l'allibera;
vetlla per cada un dels seus ossos,
no en trencaran cap ni un.

La malícia duu el malvat a la mort,
els qui detesten el just pagaran la seva culpa.
El Senyor rescata la vida dels seus servents:
quedaran nets de culpa els qui es refugien en ell.

Tots: Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.

Silenci

Cant

Noia del poble, Maria,
d'un poble de vinya i blat;
si tens morena la cara
és del sol que t'ha colrat.
Déu per vora teu passava,
vora el camí et va trobar.
Noia del poble, Maria,
Mare de l'Amor més clar.

Vaig dir al pagès: Parla'm de Déu!
I el pagès m'ensenyà a llaurar.

Vaig dir a l'obrer: Parla'm de Déu!
I ell em va dir: Treballa i el trobaràs.

Vaig dir al pobre: Parla'm de Déu!
I em donà un tros de pa que es duia a la boca.

Vaig dir a l'enemic: Parla'm de Déu!
I l'enemic em va donar la mà.

Vaig dir a un nen: Parla'm de Déu!
I el nen em somrigué.

Vaig dir a un soldat: Parla'm de Déu!
I el soldat va deixar les armes.

Vaig dir a la gent: Parla'm de Déu!
I la gent m'estimà.

Vaig dir a la mà: Parla'm de Déu!
I la mà esdevingué servei.

Vaig dir al dolor: Parla'm de Déu!
I el dolor es féu agraïment.

Vaig dir-te: Parla'm de Déu!
I tu ja saps prou què em vas dir.

Vaig dir a la Bíblia: Parla'm de Déu!
I la Bíblia s'ofegà de tant parlar-ne.

Vaig dir a Jesús: Parla'm de Déu!
I Jesús resà el Parenostre.

Vaig dir a Déu: Parla'm de Déu!
I Déu em va dir: Et parlaré de tu.

Lectura bíblica

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

Lc 8,19-21

En aquell temps, la mare de Jesús i els seus familiars arribaren on ell era, però hi havia tanta gent que no se li podien acostar. Alguns li van fer saber que la seva mare i els seus parents eren allà fora i el volien veure. Jesús els respongué: «La meua mare i els meus familiars són aquests que escolten la paraula de Déu i la guarden.»

Paraula del Senyor

Salm 15 (14)

Senyor, qui podrà estar-se a casa teua?
Qui podrà viure a la teua muntanya santa?

El qui obra honradament,
practica la justícia
i diu la veritat tal com la pensa.

Quan parla no escampa calúmnies,
mai no fa mal al proïsme
ni carrega a ningú res infamant.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor,
exaltem plegats el seu nom.
He cercat el Senyor i ell m'ha respost,
m'ha alliberat de l'angoixa que tenia.

Alceu vers ell la mirada i sereu radiants,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
El Senyor escolta el pobre que l'invoca,
i el salva de tots els perills.

Acampa l'àngel del Senyor
entorn dels seus fidels per protegir-los.
Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor;
feliç l'home que s'hi refugia!

Sants del Senyor, venereu-lo;
venereu-lo i no us mancarà res.
Els més rics s'empobreixen, passen fam,
però als qui cerquen el Senyor no els faltará cap bé.

Veniu, fills meus, escolteu-me;
us ensenyaré de venerar el Senyor.
Qui és l'home que estima la vida,
que vol viure temps i fruit de benestar?

Guarda't la llengua del mal,
que no diguin res de fals els teus llavis.
Decanta't del mal i fes el bé,
busca la pau, procura aconseguir-la.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos,
els escolta quan criden auxili.
El Senyor es gira contra els malfactors

vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la vida, i la Vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la.

[Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.]

Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix el poder de ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o per voler humà, sinó de Déu mateix.

El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

[Donant testimoni d'ell, Joan cridava: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia.» De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia. Perquè la Llei, Déu la donà a Moisès, però la gràcia i la veritat ens ha vingut per Jesucrist. Déu, ningú no l'ha vist mai; Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.]

Paraula del Senyor

Salm 34 (33)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindré sempre als llavis la seva lloança.
La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

No compten als seus ulls els descreguts,
honora els fidels del Senyor.

No es desdiu d'un jurament onerós,
no fia els seus diners a interès
ni es ven per condemnar cap innocent.

El qui obra així,
mai no caurà.

Tots: Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.

Silenci

Cant

Des del món us mirem, Mare nostra,
la pregària dels fills escolteu;
és la fe que demana pels homes
el perdó de Jesús mort en Creu.

El pecat ens ha dut lluny del Pare,
l'esperança del món s'ha enfosquit.
Que Jesús, l'home Déu i Fill vostre,
resplendeixi per tots en la nit.

Quan l'amor era estrany a la terra,
ens donàreu a tots un Germà;
d'aquest Foc deu-nos, Mare, una espurna
que ens abranti d'amor cristià.

Text - pregària

D'una homilia del P. Miquel Estradé, monjo de Montserrat, en el segon diumenge després de Nadal

DOS LLARGS APRENENTATGES

El dia de Cap d'Any se'ns parlava de la imposició de nom a l'infant que vuit dies abans havia nascut a Betlem. El nom fou Jesús, tal com havia dit l'àngel, perquè aquest infant-Déu salvaria els homes. Pels Reis, encara trobem Jesús infant, però la litúrgia, amb un salt extraordinari, associa a l'adoració dels Mags dos altres fets: hi contemplem igualment el baptisme de Jesús, al Jordà, per mans de Joan, i el seu primer miracle, a les noces de Canà, on, per insinuació de sa Mare, convertí aigua en vi i tragué així els nuvis d'un enutjós conflicte. Aleshores Jesús ja començava a atreure la gent cap a ell, ja es presenta seguit de deixebles. Jesús, de cop se'ns ha fet gran. Quatre dies pretenen resumir una història de gairebé una trentena d'anys. Dues històries han resumit pròpiament aquests quatre dies: la de Jesús i la de Maria.

Condensar en uns pocs dies dues històries d'una trentena d'anys és tasca impossible, i, tanmateix, m'arrisco a definir aquests llargs anys com la història de dos aprenentatges: Jesús hi aprèn a ser home; Maria hi aprèn a ser mare. Difícils aprenentatges per a l'obra suprema de la salvació a culminar en poc més de dos anys. Una primera lliçó a treure d'aquest llarg període és la paciència. Hi ha coses que necessiten madurar a poc a poc, i l'home n'és una. Tota cosa té un ritme de creixement, que no pot ser forçat. I l'home té el seu. Un home no s'improvisa, com no s'improvisa una mare. Saber respectar les lleis de maduració és obra de saviesa. Una mare i un fill es fan l'un a l'altre i disposen

ells mateixos de tots els mitjans a fer-se. N'hi ha un que voldria remarcar, de tant senzill com és: la mirada.

Els evangelis parlen del mirar de Jesús més de quatre vegades en moments particularment significatius. Era una mirada que acaronava les persones i les coses, perquè era plena de simpatia; anava adreçada sobretot i particularment a aquells que un sentiment malaltís de culpabilitat esclafava. Es mirava l'altre tal com era, evidentment, però encara més tal com ell volia que esdevingués.

Per Nadal Déu comença de mirar-se els homes d'una manera nova, a través de Jesucrist; i aquesta mirada de Jesucrist, que ens revela l'esguard amorós del Pare, ja no ens deixa. Serà un mirada somrient o trista, indulgent o interpelladora, però sempre tindrà aquell deix de tendresa de les primeres mirades de l'infant en trobar-se amb els ulls somrients de la mare, que per Nadal hem pogut endevinar.

La mirada de Maria ha fet de Jesús l'home que fou; i Jesús, mirat així, ens mira a nosaltres i ens fa l'home que hem de ser. El Nadal inicia un arc de mirades que acaba a la creu. La darrera mirada de Jesús és la que més impressiona: potser una mirada d'ulls closos però tant se val: fou la mirada del perdó: Perdoneu-los, Pare, que no saben què fan!

Tots som fills d'aquest ample arc de mirades, de la tendresa al perdó, que ens durà finalment a poder mirar sense abaixar els ulls al Pare que ens ha estimat tant que ens ha donat el seu Fill, la seva mirada, perquè el món fos salvat.

Lectura bíblica

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Jn 1,1-18

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha